

Na útěku

Bylo pár minut po půlnoci, vzbudila jsem se. Byla jsem pořád tady a nikdy jsem se necítila tak osamělá. Ačkoliv Paříž pro mě byla nejkrásnější město pod sluncem a internátní škola, kterou jsem navštěvovala, patřila mezi vyhlášené, já si tu ale nepřipadala jako doma. Moje spolubydlící byla zvláštní a za celý den mi neřekne jediné slovo. Musím se odsud nějak dostat, přemýšlela jsem od té doby, co jsem přijela. Zítra to budou dva měsíce, a i když jsem se tu snažila sebevíc zabydlet, nešlo to. Říkáte si někdy, že už nemůže být hůř? Není to tak, vždycky může být hůř a v mém případě to aktuálně platilo snad trojnásobně. Pozitivní byl ale můj výhled na Paříž z pokoje - noční, podzimní, osvětlená Paříž byla vskutku nádherná, ještě aby ne, Paříži se přece říká “město světél.”

Byla jsem unavená, ale usnout mi nešlo, nemohla jsem se zbavit myšlenky, že se odsud musím dostat. Ale jak? Kdy? Učitelé a vychovatelky mají oči všude. Nebude to snadné, ale taky ne nemožné. Pokládala jsem si stále více otázek. Kam bych šla? Co bych vůbec celé dny dělala? Odbily dvě hodiny ráno, moje přání se mi začalo v hlavě čím dál víc realizovat. Začala jsem si balit tašku, sbalila jsem jen pár základních věcí, aby můj útěk nebyl tak nápadný, a konečně jsem usnula.

Ráno jsem vstala, jako kdybych šla na vyučování, šla na snídani, ale z té rovnou pryč. Měla jsem pouze sportovní tašku, na hlavu jsem si nasadila velkou pletenou čepici, aby mě nikdo nepoznal a vydala se do centra. Nerada jsem jezdila metrem, proto jsem si půjčila kolo, které bylo ve městě volně dostupné. V Paříži se zatím moc nevyznám a postupně mi docházelo, že to sama nezvládnou. Potřebuju pomoc ... Ale od koho? V Paříži jsem nikoho neznala. Bylo deset hodin ráno a ve městě bylo rušno. Chvilku jsem se rozhlížela a nakonec šla do mé oblíbené cukrárny. Zamilovala jsem si ji, když jsem tu před pěti lety byla poprvé s mými rodiči. Vybrala jsem si mé oblíbené kávové makronky, vlastně nejlepší makronky na světě a nechala si je zabalit s sebou.

Když jsem vyšla ven, všimla jsem si stánku s novinami. Ty jsem si šla samozřejmě koupit, abych věděla, co se vůbec ve městě děje. Když jsem zaplatila, hned jsem začala číst titulní stranu. Nadpis zněl: Chlapec v černém je na útěku! Byl to článek o klukovi, který se potuluje po Paříži a dostal se do problémů se zákony. Polil mě studený pot a naskočila husí kůže. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Byla jsem sama, v největším městě ve Francii a potuluje se tu nějaký nebezpečný chlapec. Co si jen počnu? V hlavě jsem měla prázdno. Rozhodla jsem se na to nemyslet a užít si den v Paříži, což zabralo, a než jsem se nadála, začalo se stmívat. Zašla jsem do temné uličky, kde svítily pouze dvě lampy, a někdo proti mně šel. Zahlédla jsem dva stíny, co se přibližovaly, trošku jsem zpanikařila a doufala, že to jsou obyčejní lidé, ale ukázalo se, že opak byl pravdou, obklíčili mě. Dva muži stáli zepředu a dva zezadu, všichni oblečení v černém, s kuklou na hlavě, byla jsem v pasti ... Nenapadlo mě nic jiného než utíkat. Ze dveří jednoho domu na mě někdo zavolal. Všechny muže jsem setřásla a vešla dovnitř. Dům byl starý, ale zevnitř velmi hezký a útulný.

U jídelního stolu stál muž. Měl tmavé, ulízlé vlasy dozadu a tmavé oči. Byl oblečený v nažehlené košili a obleku. Působil moc sympaticky, a proto jsem neváhala přijmout pozvání na teplý čaj a něco k jídlu. Neznámý muž se mě ptal, kde jsem se vzala sama tak večer na ulici. Povyprávěla jsem mu svůj krátký příběh o útěku z internátní školy. Muž se mi představil jako Gabriel a že pracuje jako úředník. Chvíli jsme si povídali a nakonec mi nabídl nocleh. Ten jsem přijala a okamžitě se odebrala ke spánku. Byla jsem unavená a hned jsem usnula. Když jsem se probudila, byly tři hodiny ráno. Chtěla jsem si odskočit, ale dveře od pokoje byly zamknuté. „Gabrieli?“ zavolala jsem... Nikdo se neozýval... Začala jsem uvažovat. Dveře jsou zamknuté... je to past. Nenapadlo mě nic jiného, než vyskočit oknem. Když jsem se ocitla znovu na ulici, už nesvítila ani jedna lampa. Útěk nebyl ten nejlepší nápad, pomyslíla jsem si a stěží jsem zadržovala pláč.

„Co se ti stalo?“ Předě mnou stál kluk. Svítil baterkou, takže jsem na něho dobře viděla. Měl rozčuchané vlasy a oči v barvě oceánu. Na hlavě měl naraženou čepici, tmavou bundu a kalhoty se záplatou na koleně. Než jsem mu stačila odpovědět, uslyšeli jsme kroky... Byl to Gabriel... „Pojď za mnou,“ řekl kluk, chytil mě za ruku a společně jsme utíkali tmavou uličkou. Gabriel nás doháněl. Za rohem bylo požární schodiště, kterým jsme vylezli na střechu vysokého domu. „Tady nás nikdo nenajde, jsi v bezpečí. Já jsem Olivier. Od té doby, co mi zemřeli rodiče, žiju na ulici.“ „To mě mrzí, já jsem Nicole,“ odvětila jsem a sotva dýchala. „Teď už mi můžeš říct, co se ti přihodilo.“ Všechno jsem mu do detailu povyprávěla. „Měla jsi štěstí. Já Gabriela znám, není to dobrý člověk. Hledá na ulici opuštěné děti, které pro něho pracují. Většina z nich musí krást v pařížském metru. Je to kapsářský gang, na který jsou policisté krátcí. Ale teď už pojď, ať něco zažijeme! Vezmu tě na moje oblíbené místo, ale musíš být opatrná.“

Rozběhli jsme se a Olivier přeskočil ze střechy na střechu druhého domu. Následovala jsem ho. Společně jsme přeskočili ještě na dalších pět střech a na poslední zůstali. „Vítej na mém oblíbeném místě,“ řekl. „Je tu nejkrásnější výhled v celé Paříži, hned po Eiffelovce samozřejmě.“ Právě jsme se dívali z výšky na osvětlenou Eiffelovu věž a celou Paříž... tak jako jsem měla z okna pokoje na škole. Trošku se mi zastesklo... S Olivierem jsme seděli vedle sebe, nabídla jsem mu makronky z mé milované cukrárny, kochali jsme se výhledem a navzájem si vyprávěli příběhy ze života. Olivierovy příběhy seděly na popis „Chlapec v černém“ a mně to nedalo, musela jsem se ho zeptat. Pravda se ukázala... Olivier byl skutečně chlapec v černém, ale jeho příběh byl jiný než v novinách... byl nevinný. Ukradl pár věcí v supermarketu, ale jen proto, že neměl co jíst.

Jak jsem tak seděla, vlastně mi celý můj útěk přišel směšný. Uvědomila jsem si, že ve škole není vlastně tak zle a každý nemá takové štěstí. Kdybych se tak ale nerozhodla, nikdy bych neměla zkušenost s opravdovým nebezpečím. A hlavně bych nepoznala dvě důležité věci... A to, že „není všechno zlato, co se třpytí“ a taky že „v nouzi poznáš přítele.“

Ale už jsem nad tím nechtěla přemýšlet. Chtěla jsem si užívat výhled na kouzelnou Paříž s novým kamarádem.

Helena Hrašáková 9.A, ZŠ J. A. Komenského Nivnice